ANUL IV. -- No. 15
1 Iunie 1928

„Vom lovi deopotrivă în străinul parazitar
şi în românul necinstit şi înstrăinat!“

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine“

CUPRINSUL:

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul ţării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 luni 200 „

Redactor responsabil: Dr. LAZAR ISAICU

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
CLUJ, STRADA BOB Nr. 7

IMPRIMERIA A. ANCA, CHIRIAŞ:
PETRU TIMARIU
CLUJ, STRADA REGINA MARIA Nr. 43

ANUL IV. — Nr. 15 1 Iunie 1928

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine"

„Unirea noastră"

Urmăresc, de mulţi ani — dela origine — desfăşurarea mişcării de apărare naţională creştină: trăind împreună cu dânsa, în mijlocul ei.

In tot cursul, fireşte accidentat, al acţiunii sale, ea a confirmat, constant, adagiul latin: *Vires acquirit eundo.*

Ea şi-a sporit puterile, mergând către ţinta care îi este impusă de firea sa proprie.

Pornind din adâncurile *instinctului* conservării naţionale, mişcarea aceasta, s'a ridicat la *conştiinţa* deplină, a primejdiei, care ameninţă existenţa naţiei româneşti, şi a mijloacelor, prin cari se poate înlătura, şi s'a închegat într'o luminoasă *doctrină.*

Instinct — conştiinţă — doctrină.

Toate acestea împreună, formează „Liga Apărării Naţionale Creştine": nebiruită prin însăşi natura ei.

Căci cine oare s'ar gândi să înfrângă *instinctul* unei naţii, care voeşte să trăiască?

Cine ar putea să întunece lumina *conştiinţei* unui neam, odată aprinsă?

Cine să înlăture *doctrina*, care stă pe baze de adevăr, împotriva căruia nimic nu se poate opune?

Duşmanii noştri, perverşi, şi pururea proşti, şi-au închipuit, cu toate acestea, că vor putea să distrugă mişcarea de apărare naţională creştină, a naţiei româneşti: prin intrigi perfide.

„Unirea noastră", a venit, ca un trăsnet, ca să le sdrobească, pentru totdeauna, aceste iluzii.

Viitorul însuşi, din partea aceasta, le rămâne de-a pururi închis.

„Unirea noastră", în adevăr, nu este o alipire mecanică, pe care ar putea să o desfacă, servindu-se de mijloacele, cunoscute, la fel.

„Unirea noastră", este constituire — şi nici măcar reconstituire — organică.

Căci nu a fost nevoe de nici o reconstituire — aceea ce nu era, pentrucă nu a putut fi, zdruncinat — ci numai de a constitui definitiv, ceea ce încă nu îşi găsise *expresia exactă*, în conformitate cu scopul superior, pentru care luptăm.

Astăzi, atât putem zice, cu toată încrederea:

„Unirea noastră", este expresia exactă, a mişcării de apărare naţională creştină, a naţiei româneşti: bazată pe conştiinţa mai clară, a însemnătăţii, pe care o are; a scopului, pe care trebue să-l atingem, dacă voim să existăm, ca naţie liberă; a mijloacelor, prin cari poate să fie atins.

Aceasta conştiinţă mai clară, o datorim aprofundării doctrinei — şi *experienţei* din ultimul timp, cu încercările ei.

„Unirea noastră", însemnează dar, că Liga Apărării Naţionale Creştine, trece din faza primului avânt, tineresc al unora, în perioda maturităţii, înfăptuirilor rodnice, a tuturor.

Dar să nu îşi închipue cumva duşmanii — iarăşi iremediabil naivi — că „maturitate", ar însemna slăbirea avântului tineresc: ponderare!

Căci noi ştim, că numai prin avânt, putem birui.

Liga Apărării Naţionale Creştine, rămâne pururea tânără, pentrucă reprezintă o mare idee, şi ideile nu îmbătrânesc, când sunt expresia exactă a faptelor, constituind adevărul.

„Unirea noastră", este o chezăşie, că ideile se vor înfăptui, cu o condiţie numai: ca lumina lor să pătrundă în conştiinţa marei mulţimi, a naţiei româneşti.

Aceasta este, îndeosebi, *misiunea cea mai înaltă a tinerimii universitare*: chemată astăzi să-şi facă datoria, de luminare a masselor.

„Unirea noastră", este un apel către toţi bunii Români, ca să sprijine acţiunea mântuitoare — singura mântuitoare — a „Ligii Apărării Naţionale Creştine", pe steagurile căreia, cu „Svastica", stă scrisă deviza:

Hristos, Regele, Naţiunea România, Românilor!

A. C. CUZA

Bucureşti, 16 Maiu 1928.

*

Publicăm cu titlu de document următoarea declaraţie, în baza căreia s'a înfăptuit Unirea în casa dlui N. Paulescu, profesor la Universitatea din Bucureşti.

„Având în vedere situaţia politică a ţării şi starea de primejdie în care se găseşte naţia românească, ameninţată de crescânda cotropire iudaică, împotriva căreia partidele politice nu sunt în stare să ne apere, subsemnatul în numele tuturor acelora cari mi-au cerut să contribui la unirea forţelor L. A. N. C., declar că unirea s'a făcut sub conducerea domnului Profesor A. C Cuza, pe baza doctrinei, programului, statutelor şi regulamentului în fiinţă".

I. C. CĂTUNEANU

Bucureşti, 16 Maiu 1928.

Fragment dintr'un capitol al unei lucrări ce va apare în curând sub titlul „*Imperativul momentului istoric*“.

Ce fac marile state şi popoare culte pentru oprirea invaziei străine

Apărându-şi teritoriul de invazia străină, România nu ar face altceva, decât aceea ce fac ţările cele mai liberale, mai democratice şi mai înaintate în cultură, ca Franţa şi Statele-Unite ale Americei.

Poate că exemplul lor să ne îndemne a le imita.

Nu-mi place argumentul imitaţiei. Nu e oare un semn al lipsei de personalitate şi de autonomie morală, când nu iei o măsură raţională, dictată de interesele evidente ale conservării tale, decât după-ce ai văzut că, în aceleaşi condiţii, le-au conceput şi aplicat alţii? Mă supun acestui prejudiţiu, numai pentru cuvântul că, în cazul de faţă, experienta unor ţări ca Franţa şi Statele-Unite scurtează discuţia principială şi arată, în practică, consecvenţele depărtate ale unei idei.

Problema migraţiunii etnice, sub cele două forme, a imigraţiei şi a emigraţiei, a preocupat serios pe multe state. La conferinţa internaţională, ţinută la Roma în 1924, pentru reglementarea migraţiunii, au participat nu mai puţin de 40 de state.

Ea s'a concretizat, pe ici pe colo, în dispoziţii legislative, în acte de guvernământ, în instituţii, şi, cum observă d-l Albert Thomas, „în campanii de opinii“.

Statele-Unite au exercitat o selecţie serioasă a persoanelor intrate pe teritoriul lor, căutând apoi, metodic, să le asimileze prin mijloace bine chibzuite. Iar, dela 1921 au început o politică restrictivă din cele mai riguroase.

Italia are asemenea o politică anumită, privitoare la fenomenul migraţiunilor etnice din timpul nostru.

Franţa, care a luat, sub inspiraţia momentului, diverse dispoziţii, meditează serios o politică de control şi de organizare a imigraţiei străinilor, care, după război, e în creştere.

In Statele-Unite. — Statele-Unite în special, nu prezintă un caz instructiv de experienţă sistematică şi perseverentă.

Prin legea dela 1917, se pun imigranţilor diverse condiţii, riguros controlate:

1. de ordin moral; se resping criminalii, persoanele cari practică sau propovăduesc poligamia şi prostituţia;
2. de ordin politic; se resping anarhiştii, cei ce susţin violenţa pentru răsturnarea actualei organizaţii de guvernământ;
3. condiţii de rasă, religie, naţionalitate, spre a opri în special năvala Asiaticilor;
4. de instrucţie;
5. sanitare;
6. de ordin economic şi profesional.

Vine apoi legea dela 1921, care limitează numărul imigranţilor străini admisibili.

Această limitare urmăreşte un scop îndoit:

1. să apere munca naţională;
2. să facă o selecţie între imigranţi după rasă şi naţionalitate.

Şi cărui element etnic îi dă statul american preferinţă?

Unuia singur: elementului anglo-saxon.

Raţiunea se înţelege uşor.

Şi pentru acelaş cuvânt, se înlătură elementele etnice mai puţin asimilabile, precum cel latin şi mai ales slav.

Legea dela 1924, apoi, care modifică pe cea dela 1921, adaugă o stipulaţie demnă de reţinut. Orice străin, care s'ar dovedi, — indiferent la ce epocă după imigraţie, — că a intrat în Statele-Unite fără să fi îndeplinit atunci condiţiile legale ce-i dădeau dreptul de a imigra, va fi imediat trecut peste hotare.[1]

In Franţa. — Experienţa teoretică şi practică a Franţei, în chestia imigrării străine, este şi mai interesantă, venind dela un popor mai apropiat de noi, în toate privinţele.

Deşi se recunoaşte necesitatea mânii de lucru şi nu se fac dificultăţi elementelor străine muncitoare, cari vin să se aşeze pe teritoriul ei, Franţa, precautã, cere să se evite două pericole, de care este conştientă:

1. Să nu se lase a pătrunde elemente străine, de rasă şi naţionalitate prea depărtată de a ei, deci greu de asimilat;
2. Aşezarea străinilor să nu se facă în formă de populaţii compacte, capabile de a constitui minorităţi etnice.

Deci, să se noteze bine! Franţa, cu toată puternica ei organizaţie de stat naţional, cu toată vechia ei civilizaţie strălucită, înzestrată cu atâtea mijloace puternice de asimilare, se teme de două primejdii:

De primejdia elementelor etnice greu de asimilat din cauza diferenţei lor prea mari de natura poporului francez; şi de primejdia îngrămădirii la un loc a prea multor străini, astfel ca să devină minorităţi etnice.

Săracii de noi, cari din orbenia politicei unor cârmuitori nedemni de locul ce l-au ocupat în istoria acestui mult încercat popor, am lăsat să intre tocmai acele elemente străine care se deosebesc mai mult de firea poporului român! Săracii de noi, cari, prigoniţi de o fatalitate istorică nemiloasă, a trebuit să avem în drumul vieţii, întocmai primejdia de care se teme şi se fereşte marea şi puternica Franţă: minorităţi etnice. Şi încă ce fel de minorităţi? Compuse tocmai şi numai din elemente aşa de deosebite de firea naţională românească, aşa de neasimilabile şi prin natura lor, şi prin voinţa lor!

Cari sunt elementele etnice indezirabile pentru sora neolatină, Franţa? Afară de Englezi, sunt tocmai acelea care alcătuesc minorităţile noastre: Germanii, Ungurii, Evreii.

Franţa nu doreşte să-i vină aceste neamuri nici măcar în număr mic, pentru cuvântul hotărîtor, că nu se pot asimila.

Iar pe celelalte elemente, asimilabile prin afinităţile lor etnice, le vrea în număr mic, aşa ca să nu poată alcătui minorităţi.

Iată cum rezumează aceste principii şi reflexiuni asupra imigraţiunii în Franţa dl Albert Thomas în prefaţa introductivă la cartea dlui Marcel Paon „L'Immigration en France“, carte aşa de instructivă şi de luminoasă prin solida ei documentare şi argumentare.

„Dacă acesta este scopul politicei noastre, zice dl Albert Thomas, care nu va fi bănuit şi învinuit de şovinism, de xenofobie, de sentimente inumane, neliberale şi nedemocratice, dacă acesta este scopul politicei noastre de imigraţiune, dacă voim să asimilăm, să integrăm în populaţia franceză pe străinii ce vor veni să se stabilească la noi, e natural să se îndeplinească la frontieră selecţiile necesare... selecţia raselor, selecţia indivizilor, selecţia lucrătorilor... Trebue, după experienţele ultimilor ani, să alegem rasele care au mai multă afinitate cu a noastră: Italieni, Belgieni,

[1]) *Marcel Paon*, L'Immigration en France, p. 101.

Spanioli, Polonezi, etc. Trebue să alungăm pe indezirabili…" [1])

Iar mai departe (p. 14):

„Trebue cu orice preț să creăm un adevărat cod al imigrației; și acest cod trebue să fie regulat în acord cu politica pe care o reclamă interesul țării".

Și, ca încheiere:

„Problema… se cade să fie abordată *cu curaj* de toți Francezii, cari se îngrijesc de viitorul țării lor.

Ei trebue să ceară dela cârmuitori acea politică franceză a imigrației care… să permită menținerea unei Franțe sănătoase, viguroase, capabile de radiare, gata a aduce încă operei comune a civilizației omenești concursul geniului său propriu și al nobilelor sale tradiții." *)

Iar în ce privește îngrămădirea la un loc a străinilor de acelaș neam, autorul cărții citate, dl Marcel Paon, exprimă o convingere hotărîtă și o teamă judicioasă. O reproduc, că e scrisă, par'că pentru România.

„Noi credem, zice el, în ce ne privește, că gruparea străinilor în astfel de insule compacte (Ilots) este foarte regretabilă, și că aceste insule ar putea, dacă nu vom lua seama, să tindă, prin importanța lor crescătoare, la formarea de minorități etnice, *izvor de agitație politică, mai ales când ele sunt localizate în vecinătatea frontierelor.*" [1])

*

Și acum, revenim la întrebarea noastră:

Este vre-o conștiință românească adevărată, care să nu afirme cu tărie că e timpul, timpul din urmă, de a opri la graniță invazia străinilor?

Nu, desigur. Suntem de acord. Toți o dorim.

Iată deci încă un punct asupra căruia sufletele românești sunt unite prin o voință comună.

I. GĂVĂNESCUL
Prof. la Universitatea din Iași.

[1]) *Marcel Paon*, L'Immigration en Franee, p. 12.

*) Ibid, p. 18–19.

[1]) Op. cit., p. 181.

Procesul Jidanilor bătăuşi la Suceava

Se știe că în toamna anului 1926 au atacat mai mulți elevi jidani dimpreună cu niște birjari și măcelari comisiunea profesorilor în frunte cu dl Diaconescu cari îi ascultaseră la examenul de bacalaureat în Cernăuți și nu le dăduseră note de pomană cum doreau Jidanii.

Cu ocazia procesului pentru lovirea profesorilor fiind purtarea Jidanilor și în special a primului acuzat Falik foarte obraznică, s'a revoltat tânărul Totu peste măsură, sufletește și a tras asupra lui Falik un glonț de revolver și l-a trimis pe lumea ceealaltă. Tânărul Totu a fost achitat de către curtea cu juri din Câmpulungul-Bucovinei.

Procesul Jidanilor urma să se judece în 26 Aprilie a. c, la Suceava. Deoarece se amânase procesul de doi ani de zile, avea să treacă acest proces aproape neobservat de Români. Dar s'a întâmplat ca tot Jidanii să facă propagandă pentru proces; anume comunitatea jidovească din Suceava în frunte cu cei șasezeci de avocați jidani — să se știe că la Suceava sunt patru avocați români și șasezeci jidani — a cerut prefectului Cojocar — tatăl Jidanilor în jud. Suceava, care are și rubedenii jidovești în Suceava, — să ia măsuri de siguranță în oraș pentru ocrotirea prăvăliilor, templelor și a acuzaților. Dl Cojocar a răspuns cu un salut scurt, precum se supune un caporal unui general și a convocat de urgență în 25 Aprilie seara pe comandantul batalionului 12 V. M., pe preș. de tribunal, căpitanul de jandarmi, inspectorul de siguranță și prefectul poliției. Și iată că ne pomenirăm Joi dimineața, 26 Apr., că nu era permis nici să meargă doi Români alături pe drum pentru ca să nu comploteze. Așa a ajuns vremea ca prefectura să ia măsuri ca Românii să nu comploteze în România contra străinilor. Au fost opriți de armată și jandarmi până și profesorii și elevii cari veneau la școală și s'au întârziat la școală. Câte o companie de ostași sta la fiecare sinagogă cu mitraliere și erau bieții soldați uzi ca șoarecii și cu telefoanele întinse ca în campanie și se aștepta inamicul ca să înceapă lupta. Dar ce are a face aceasta dacă comunitatea jidovească a dat ordin prefectului.

S'a întâmplat ca ziua procesului să fie într'o Joi când este la Suceva zi de târg și să cadă o ploaie deasă toată ziua. Populația dela sate venea în număr foarte mare — fiind împiedecată de ploaie de a merge la munca câmpului — iar armata și jandarmii îi opreau la barierele orașului și atunci să fi văzut sbierăt, raget, tipet, vaiet în ploaia cea deasă. Iar oamenii erau buimăciți de cap: ce să însemne aceasta. Ar fi trebuit să le dea de veste cel puțin cu o zi două înainte prin comune, că nu va fi zi de târg — dar vezi că Jidanii dăduseră poruncă prea târziu. Și abia la bariere au aflat Românii dela sate că este un proces la Suceava cu Jidanii, cari au bătut niște profesori români și că-i nevoie mare la Suceava. Țăranii și-au stricat pâne de zeci de mii în ploaie, iar bieții munteni cari veniseră din munți dela 60—70 km. cu material lemnos, l-au vândut Jidanilor pe preț de batjocură, căci țăranii nu aveau voie să între în oraș. Deci vedem cine s'a ales cu câștig și în acea zi. Și în felul acesta s'a făcut de către Jidani dimpreună cu prefectul o propagandă admirabilă pentru Liga Apărării Naționale Creștine, căci s'a dovedit încă odată cum scriam mai dăunăzi în „Chemarea" că toate poruncile rabinilor din România sunt sfinte și nimeni nu le calcă. Eu îi mulțumesc dlui Cojocar și Jidanilor că i-au trezit de cap până și pe cei mai jidoviți, că este un pericol jidovesc în țara noastră. Noi Românii suceveni însă am mai tras afară de aceasta o mare rușine pe ziua procesului, când l-am văzut pe avocatul Nicolai Polonic (român cu numele), apărând pe Jidani alături de toți avocații jidani din Suceava. Eu mă uitam la el și nu-mi venea să cred. A primit pentru această apărare 3000 lei; iată cu cât și-a vândut la miezat sufletul pentru totdeauna.

Cinste li se cuvine avocaților români, cari deși li s'au oferit sume mai mari de bani, au socotit că demnitatea de Român face mai mult decât 10.000 sau 20.000 lei. Și ce a fost mai mârșav că Jidanii i-au spus și lui Polonic ca și celorlalți Români că au nevoie numai de numele lor nu și de apărarea lor, ca să arată Jidanii că au alături de ei și pe „șabăs-goimi" și iată că și-au găsit și un „șabăs-goim".

Jidanii dimpreună cu Polonic au cerut cu toții amnestie pentru banditii jidani în baza votului camerii liberale de sub cârmuirea lui Filderman. La fel trâmbițau și gazetele jidovești din Cernăuți amnestie și iertare. Pentru acestea nu există proces jidovesc în preajma căruia să nu caute să înfluințeze justiția așa după cum dictează interesele lor.

Judecătorii s'au pronunțat contra amnestierii Jidanilor, dar procesul s'a amânat fiindcă lipsiau mai mulți

acuzaţi şi câţiva martori.

Noi cei din Liga Apărării Naţionale Creştine spunem: „Provocaţi Jidanilor cât mai mult, fiţi cât mai obraznici, căci cu aceasta ne grăbiţi venirea noastră la cârma ţării“.

GEORGE CÂRLAN
fost deputat al L. A. N. C.

Banca Marmorosch Blanck & C. S. A.

Motto: Ovreii sunt un vierme intestinal ce ne roade pe noi drept la inimă.

B. P. Haşdeu.

Poporol evreesc caută să dobândească domnia asupra popoarelor care l-au primit în sânul lor şi ca să-şi ajungă acest scop, tinde să pună mâna pe toate avuţiile pe care le transformă în avere mobiliară.

Ludendorff.

„Tactica este următoarea: să concentreze în mâna capitaliştilor evrei: toate intreprinderile de importanţă capitală pentru viaţa statului modern. Ajungând să acapareze industriile cele mai insemnate, să pună mâna pe mijloacele de transport, să concentreze în mâna lor negoţul cu materiile prime, ca: petrol, cărbune, cereale, lemn, lână, bumbac etc. şi industrializarea acestor materii, ei formează o forţă invincibilă, care atrage toată averea mobiliară a ţării, care pune Statul în imposibilitate de a se mişca, de a face război, de a conduce altfel politica externă decât în conformitate cu politica mondială a lui Israel. Faţă de asemenea forţă Statul rămâne în veşnică dependenţă, în vremuri de pace pe tărâm financiar, în vreme de război nu poate să se mişte decât numai atunci şi numai în măsura îngăduită de conducerea jidovească.

H. Ford.

Iată exponentul tip al finanţei internaţionale jidoveşti din România, cu sediul în Bucureşti str. Paris.

Această bancă — spune anuarul scos cu ocazia jubileului de 75 de ani — a fost înfiinţată de Jidovul Jacob Marmorosch, negustor de coloniale, vopsele şi table de acoperişuri, în anul 1848 cu un capital de 30.000 Lei, ajutat de cumnatul sau Iacob Löbl până la anul 1857, iar dela 1863 de Mauriciu Blank actualul spiritus rector al băncii. Din această împerechiere iudaică o plus bancă Löbl din Viena, ia naştere la 1 Ianuarie 1874 firma Marmorosch Blank & Comp. — Soc. comandită cu un capital de 172.000 — Lei.

In formaţiunea ei de comandită până la 1899 întâlnim firma Marmarosch Blank & Comp. — finanţând aprovizionarea armatei în timpul răsboiului de independenţă 1877, adecă cel mai potrivit mijloc de îmbogăţire la Jidani din toate timpurile. Cu punga îngroşată de pe urma răsboiului — întâlnim numita bancă la plasarea împrumuturilor, la construcţia de căi ferate şi la înjghebarea de fabrici.

In fine la 1905 Banca Marmorosch, Blank & Comp. se transformă în societate pe acţii cu un capital de 8 milioane lei, colaborând şi următoarele bănci jidoveşti din apus:

Banca de comerţ şi industrie Berlin şi

Banca comercială ungară din Pesta care şi-au delegat în primul Consiliu de administraţie pe fiii lui Izrael cu numele Jean Andreac, Bernard Dernburg, Carol Fürstenberg, Leo Lanczy, Herman Speyer şi Philipp Weiss.

In alcătuirea aceasta, şi sprijinită de inconştienţa naţională a Românilor — care figurau în primul consiliu alăturea de numiţii Jidani: P. S. Aurelian, N. Filipescu, D. Protopopescu, I. Brombă, Al. Constantinescu, N. Seulescu, — actuali şi următori miniştrii, Banca Marmarosch Blank & Comp şi-a înfipt ventuzele în toate întreprinderile ce luau fiinţă în România mică şi apoi în România Mare; ajungând să arate la finea anului 1926 capital social şi rezerve de 400 milioane lei.

Având în faţă „Darea de Seamă a consiliului de administraţie şi Raportul censorilor către adunarea generală ordinară a acţionarilor din 26 Februarie 1927. Exerciţiul 1926“ mă voi ocupa în cele ce urmează de activitatea băncii sus numite examinând datele din Darea de Seamă amintită.

Din cine se compune consiliul de administraţie.

Preşed.: *C. P. Olănescu*, fost ministru de interne, fost preşedinte al Camerei deputaţilor (sabăsgoim).

Vice-preşed.: *Mauriciu Blank*, administrator-delegat (sufletul băncii; Jidov sadea), *M. Saulescu*, fost Ministru de finanţe (liberaloid sabăsgoim).

Membrii: *C. Argentoianu*, fost ministru de finanţe (actual min. de domenii în guv. Brătianu: şabăsgoim).

André Bénac. administrator la „Banque de Paris et des Pays-Bas“ şi la „Soc. Génér. pour favoriser le développment du Com. et de l'Industr. en France“ Paris (jidov francez, omul lui Isak Blünchen).

Aristide Blank, Director General al Băncii (fiul jidovului Mauriciu Blank adm. delegat, acolo unde fiul este director general. Dispoziţia incompatibilităţii în vigoare la toate instituţiunile creştineşti, află aplicare la Banca Marmorosch Blank & Comp.

Ioan Boambă, advocat (liberal).

General C. Coandă, fost Preşed. al Consiliului de Miniştrii, Preşed. al Senatului, (şabăsgoim averescan).

Gr. N. Filipescu, Deputat (fiul marelui naţionalist Nicu Filipescu; (sabăsgoim Naţional-Ţărănist).

André Homberg Preşedinte al consiliului de administraţie la „Soc. Géner. pour favoriser le dévelopment du Comm. et de l'Industr. en France“ Paris (Jidov francez de pănura celui dintâi).

Gr. Iunian, Deputat (şabăsgoim Naţional-Ţărănist).

Em. Pantazi, Advocat (şabăsgoim apolitic?).

Victor Romniceanu, Prim-Preşed. onorar al Inaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, senator (şabăsgoim liberal).

I. Rosental, Advocat (Jidov, advocatul statului cel cu arbitrajul francezo-maghiar pentru optanţii Unguri).

Richard Soepkéz, Director al Băncii (Jidov sadea).

Baron I. V. Stârcea, fost Ministru al Bucovinei (şabăs goim).

Achile Lévi-Strauss, consilier al comerţului Exterior al Franţei, Paris (Jidov francez de-al lui Isac Blümchen).

Al. Vaida-Voevod, fost Preşedinte al Consiliului de Ministrii. Acelaş Vaida-Voevod, care în 1910 şi în 1918 era să fie linşat de şoviniştii Jidovi din Parlamentul maghiar, pentru intransigenţa românismului său, este astăzi sluga plecată a finanţei internaţionale jidoveşti — exponenta din România sub numele din fruntea articolului — şabăs-goim Naţional-Ţărănist).

Comitetul de Direcţiune:

Mauriciu Blank, *C. P. Olănescu*, *Aristide Blank*, *R. Rosental*, *Ioan Boambă*, *Richard Soepkéz*.

Toate persoanele înşirate mai sus sunt *„francmazoni“*. Vedeţi Anuarul francmasoneriei!

Conform *Protocoalelor Inţelepţilor Sionului*, comitetul de conducere al Băncii Marmarosch Blank & Comp. este compus din cei mai

influenţi creştini pământeni şi din toate Partidele politice, pentru ca să aibă intrare liberă la orice guvern, emanat din oricare Partid politic.

Cum sunt repartizate acţiunile Băncii pe Ţări?

America	1,402	b. =	0.56%
Anglia	250	„ =	0 10%
Austria şi Ung.	2066	„ =	0.83%
Belgia	756	„ =	0 30%
Elveţia	4071	„ =	1 63%
Franţa	41572	„ =	16·63%
Germania	319	„ =	0 13%
Grecia	225	„ =	0·09%
Italia	315	„ =	0·12%
Jugoslavia	125	„ =	0·05%
Olanda	1726	„ =	0·69%
Portugalia	375	„ =	0·15%
Turcia	280	„ =	0·11%
Total în străinătate	53.482	buc. =	21,39%
România	196518	„ =	78.61%
Total	250·000	„ =	100/%

Din această statistică se vede indirect cât de mulţi sunt Jidanii din singuraticele ţări, care tind ca să facă din România al doilea *Rai Bolşevic*. E curios că în Rusia nu are plasate acţiuni. Se vede că acolo şi-a ajuns scopul finanţa jidovească, acaparând-o complet!

Raportul consiliului, începe cu următoarele fraze: „Instituţiunea Dv. a încercat în anul 1926 o perdere crudă în persoana Preşedintelui ei, Alexandru Constantinescu, fost Ministru, *care timp de 21 ani ne-a fost un prieten şi un sfetnic nepreţuit*. Inteligenţa lui superioară, priceperea în găsirea soluţiunei celei mai potrivite, spiritul lui împăciutor şi bunătatea lui nemărginită, ne fac să simţim şi mai mult golul pe care l-a lăsat în mijlocul nostru. Memoriei lui îi vom păstra o amintire pioasă şi recunoscătoare“.

Şti iubite cetitor, cine a fost regretatul preşedinte al băncii Marmarosch Blank & Comp?

— Alecu Constantinescu (porcu). Acesta numai, a putut să fie timp de 21 de ani un prieten şi un sfetnic nepreţuit al Jidanilor. O unealtă oarbă în mâna Coholului — şi-a Francmasoneriei — al cărei mare demnitar a fost — dar totdeodată un duşman şi un persecutor al Românilor. Să vorbească Moţii, desmoşteniţii de păduri! Să vorbească toţi îndreptăţiţii la împroprietărire, desmoşteniţi de acest drept sfânt, pentru a se păstra moşiile cutărui Jidov sau Jidovoaice! Dl Pamfil Şeicaru ne-a dat un bogat material documentar referitor la activitatea Alecului Constantinescu. Din aceste motive deplânge atât de amarnic perderea lui Alexandru Constantinescu, şi dintre şiruri pare că se ridică întrebarea: *Oare găsi-vom alt Şabăsgoim care să se ridice până la valoarea Porcului dispărut?*

Referitor la stabilizarea valutei noastre, raportul zice:

„Suntem azi aproape unanimi în dorinţa stabilizării monetei noastre“. Nu ne spune însă nimic raportul cum ar rămânea cu specula valutei, în cazul stabilizării? Raportul continuă: „Fluctuaţiunile Leului continuă efectul lor dăunător producţiunei naţionale“. La 6 Mai 1926 cota leul la Zürich 1 60, la 29 Oct. 1926: 2 92, iar azi 3 20 Fr. elv. fără ca să ne spună cât a contribuit Comp. Marmorosch Blank la deprecierea valutei noastre şi cât a câştigat în urma acestei specule păcătoase — fie dela diferenţele de curs, fie dela exportul de cereale, de vite, material lemnos, produse petrolifere etc. cumpărate cu preţ de batjocură atunci când leul arată un curs mai ridicat, şi vânzând cu preţuri ridicate mărfurile importate, sau fabricate în numeroasele sale întreprinderi industriale — căci se ştie, că această bancă conduce jocul de bursă. — Las, să urmeze aprecierile raportului referitor la Banca Naţională şi la Creditul Industrial:

„Aceste două mari Instituţiuni au veghiat şi în cursul anului 1926 la *o cât mai justă repartiţie a mijloacelor de cari dispuneau* şi ne facem o plăcută datorinţă unind mulţumirile noastre cu cele ale organizaţiilor noastre bancare şi industriale, pentru a le adresa conducătorilor celor doi pivoţi ai Economiei Naţionale Româneşti“.

Va să zică laudă cu carul — şi lauda jidănească este semn rău! Voi examina mai târziu cât de justă este această repartizare a creditelor acordate de Banca Naţională, dovedind'o cu cifre.

In continuare raportul ne vorbeşte despre „Banca Industrială“ o secţie a Băncii Marmorosch Blank & Comp., care are de scop să controleze şi să dea directive în viaţa noastră industrială.

„Celelalte (întreprinderi) aflătoare sub directa noastră supraveghere, sau la cari participăm împreună cu alte grupări, s'au desvoltat în genere în mod satisfăcător. Unele din ele însă, vor trebui să-şi restrângă şi mai mult sfera de activitate, iar pagubele rezultate în anul trecut din operaţiunile lor sunt incluse în acest bilanţ. In schimb însă am continuat cu realizarea vânzării unor participaţiuni la întreprinderi *la care nu dispuneam de majoritatea necesară pentru a impune întotdeauna punctul nostru de vedere*, sau a căror rentabilitate nu justifică păstrarea lor în portofoliul băncii“.

Va să zică, acolo unde domnii Blank & Comp. nu-şi pot *„impune întotdeauna punctul lor de vedere“* renunţă la participare şi se scutură de acţiunile respective; iar în continuare raportul dă totalul întreprinderilor la care participă cu capital, — prietenii finanţei internaţionale jidoveşti Marmarosch Blank & Comp. — deci şi cu influenţă şi cu impunerea punctului lor de vedere. Le înşirăm şi noi, pe aceste intreprinderi, pentru ca să le cunoască toţi Românii şi să ştie totodată, că asupra conducerii lor lucrează mâna nevăzută din Bucureşti str. Paris, unde sălăşlueşte din îndurarea, şi din sudoarea Românilor exponenta Capitalizmului jidovesc internaţional din România.

Bănci:

1. Soc. Naţională de credit Industrial S. A.
2 Banca Creditul Basarabean S. A.
3. „ Moldova S. A.
4. „ Comerţului „ Craiova.
5. „ Centrală „ Cluj.
6. „ Timişoarei S. com. pe a.
7. „ Centrală S. A. Ploeşti.
8. „ Fortuna „ Bucureşti.
9. „ Gen. de credit S. A. Diciosânmărtin.
10. Prima Casă de Păstrare din Caransebeş S. A.
11. Banca Comercială S. A. Lugoj.
12. „ de Comerţ şi de deposite Salonic.

Petrolifere:

1. Steaua Română S. A.
2. I. R. D. P. „
3. Petrol Blok „
4. Creditul Minier „
5. Sondajul „
6. Petrolul „

Industr. alimentară:

1. Lujani fabr. de zahăr S. A.
2. Ripiceni „ „ „ „
3. Moara Steaua „ „
4. Kandia fabr. de bomboane şi ciocolată S. A. Timişoara.
5. Danubiana fabr. şi rafinărie de zahăr S. A.
6. Frigul S. A.
7. Chitila-Bucureşti fabr. de zahăr S. A.
8. Agra S. A. pentru expl. şi industr. agricolă.
9. Prima fabr. bucovineană de bere şi spirt.
10. Prima fabr. de bere Timişoara.
11. „ „ şi rafinerie de spirt Timişoara.

12. Zamfirescu S. A. fabrică şi comerţ de ciocolată.

Industrii:

1. Noua Soc. Vulcan de Maşini S. A.
2. Industria Aeronautică S. A.
3. „ Textilă Bohuşi S. A.
4. Câmpulungul S. A. industria hârtiei.
5. Soc. de ciment Portland I. G. Cantacuzino S. A.
6. Construcţia Modernă S. A.
7. Aluminia S. A.
8. Ursul „ fabr. de piele.
9. C. F. Buzău-Nehoiaşi S. A.
10. Compagnie Internaţioale de Nav. aer. S. A.
11. „Generala“ S. A. de asigurare. etc. etc. (adecă multe societăţi, pe care nu le numeşte, pentru ca să nu le cunoaştem).

Industr. Metalurg. şi Mecanică, şi diverse:

1. Uzinele Metalurg. Copşa-Mică Cugir S. A.
2. Mecano S. A.
3. Şantierele Române dela Dunăre S. A.
4. Prima Fabrică de Armaturi S. A.
5. Tudor S. A. pentru fabr. acumulatorilor electrici.
6. Fichet S. A.
7. Intreprinderile Forestiere rom. Cluj S. A.
8. Petrifalău fabrică de hârtie S. A.
9. Bucovina S. A. pentru exploatarea lemnului.
10. Textilia S. A. Iaşi.
11. Fraţii Renner & Co. Cluj S. A. (fabrică de piele şi de încălţăminte).
12. Fabrica de Piele din Mureşeni.
13. Soc. pentru Ind. Lemnului S. A.
14. Cărămida S. A.
15. Mica S. A.
16. Industr. rom. de Gaz Metan S. A.
17. Mircea Vodă S. A.
18. Prima Soc. română de Explosive S. A.
19. Radio România S. A.
20. Oficiul Economic al României S. A., etc. etc.“ (alte multe industrii şi intreprinderi pe care nu voeşte să ni le comunice raportul).

Afară de aceste intreprinderi numite şi nenumite, societatea ce se numeşte Marmarosch Blank & Co. îşi suge venitele încă prin 10 sucursale interne plasate în Arad, Brăila, Braşov, Cernăuţi, Cluj, Constanţa, Galaţi, Oradea, Rădăuţi şi Tg. Mureş şi prin cele două sucursale externe din Constantinopol şi Paris.

Tabloul virimentelor (Viriment se numeşte transmiterea banilor prin bancă, în loc de a-i trimite prin poştă).

1905	Lei	1,816.500.000·—
1910	„	2,512.900.000·—
1915	„	3,716.200.000·—
1918	„	3,195.500.000·—
1919	„	27,300 000.000·—
1926	„	185,700.000.000·—

adecă o sporire a virimentului de 62 ori faţă de cifra arătată în 1918 în România mică.

Cifrele Bilanţului ne arată, că banca de care ne ocupăm — cu atâtea ventuze în România Mare, faţă de 125 milioane capital social şi 275 milioane rezerve — în total 400 milioane Lei capital propriu, beneficiază de 800 milioane Lei reescont la Banca Naţională a României, — adecă de 2 ori mai mult decât capitalul plus rezervele sau de 6[4] ori mai mult decât capitalul Societar.

Dacă şi băncile curat româneşti beneficiază dela Banca Naţională a României, de reescont în aceeaş proporţie ca şi Banca jidovească Marmorosch Blank & Comp. — vom vedea într'un studiu aparte.

La Societăţile controlate şi cărora le *„impune întotdeauna punctul ei de vedere*, are investiţi Lei 1,132.550.939·40, iar la bănci şi intreprinderi consorţiale 765.332.061. 13 Lei.

Intre pasive remarcăm — pe lângă capitalul Societar şi rezervele proprii de 400 milioane Lei, — şi Depositele şi Conturile curente creditoare în sumă de 3 miliarde 700 milioane lei. Profitul brut este de 236.412.446·89 Lei, iar beneficiul net pe 1926 este de 60.342.217·75 Lei, adecă o rentabilitate de 15% dela capitalele Soc. (capital Societar plus Reserve sau o rentabilitate de aproape 50% a capitalului Societar). Referitor la arătarea profitului brut — aşa cum se prezintă în Co. Profit şi Perdere pe 1926 îmi iau voe să fac următorul calcul luând ca bază etalonul de plasare 18% (deşi realitatea ne arată un etalon dela 24% în sus).

Lei 400.000.000 Capital societar plus rezerve cu 18%=72 mil. Lei.

Lei 3,700.000.000 Deposite şi Co. Curente dif. de inter. între ce plăteşte şi cele ce incasează 6%=222 milioane Lei.

Lei 800.000.000 Reescont şi cele ce incasează 12% plăteşte 6% Băncii Naţionale =96 milioane Lei dela 185 miliarde viriment incassând numai 1‰ (la mie) ceea ce în realitate se urcă dela 2—3 (la mie)=185 milioane Lei.

Ar eşi un profit brut minimum de 575 milioane Lei — cât timp contul Profit şi Perdere arată numai 236 milioane Lei adecă numai pe jumătate dela calcularea minimă făcută mai sus. Ce se întâmplă cu sutele de milioane de Lei beneficiu curat ascuns de Banca Marmarosch Blank & Comp. numai pe anul 1926?

Atragem atenţiunea fiscului asupra bilanţului ce i se prezintă de către banca susnumită, pentru ca să-i servească drept bază la calcularea impozitului. Nu ne îndoim că în Ministerul de Finanţe din Bucureşti, se vor găsi oameni pricepători în cetirea cifrelor din Bilanţul cu pricina.

Ce constatări scoatem din raportul şi din cifrele înşirate mai sus?

1. Pentru a-şi face afacerile în tihnă, oculta jidovească reprezentată în cazul de faţă prin Blank-i & Comp., au înhămat şi 8 Români dintre cei mai influenţi, recrutaţi din toate partidele Politice — foşti şi viitori miniştri, vorba Porcului.

2. Conducerea băncii este pusă în mâna Jidanilor de rasă (vezi comitetul de Direcţiune unde din 6 membri 4 sunt Jidani şi numai 2 Români).

3. Vedem din felul cum sunt plasate acţiunile în diferite ţări, că fără de Jidanii din America, Jidanii din 12 ţări din Europa contribue la acapararea bogăţiilor din România pentru Neamul lui Iuda.

4. Vedem, că 12 instituţiuni bancare, 6 Societăţi petrolifere, 12 Fabrici alimentare, 31 de Soc. industriale şi altele ne-numărate intreprinderi sunt finanţate şi conduse — *după punctul de vedere* — al Jidanilor Blank & Comp.

5. Vedem cu durere că industria zahărului este aproape exclusiv dominată de spiritul Jidovesc, deasemenea influenţa ocultei Jidoveşti s'a strecurat şi în industria pentru apărarea Naţională, vezi Industria românească de explozivi (din Făgăraş unde mişună ca roiul Jidanii), Industria aeronautică, Uzinele Metalurgice Copşa Mică Cugir viitoarea fabrică de arme şi de muniţiuni din România. Intre numeroasele etc. etc., vor fi cu siguranţă şi ziarele jidăneşti : *Adevărul, Dimineaţa, Lupta, Rampa, Arguş* şi altele.

Singură industria de cărbuni şi Uzinele Reşiţa par a fi scutite de influenţa ocultei jidoveşti, de nu cumva se cuprind şi aceste industrii sub numeroasele etc. etc.

6. Şi în fine că Bilanţul dimpreună cu Co. Profit şi Pierdere sunt astfel întocmite, ca să nu arate întreg profitul realizat, să se sustragă dela impunere şi să fruztreze statul românesc.

Aşa se prezintă Banca Marmorosch Blank & Comp. din Darea de seamă pe anul de gestiune 1926.

Români şi Autorităţi fiscale, luaţi aminte!

ŞT. PENEŞ Expert-Contabil

Marele proces al Românilor din Maramurăş

Rezultatul din 2 Decembrie 1927 n'a surprins pe cei ce cunosc criza morală-politică şi debandada administraţiei statului subminat de cel mai ticălos politicianism fanariot.

Groedel a operat cu un aparat extraordinar şi mijloace necunoscute încă în România. Pe cei ce i-a angajat încă în 9 Aprilie 1924 la Comitetul Agrar — când s'a adus hotărîrea No. 265 S. Tr. în favorul Evreilor patronaţi de Groedel — a contat sigur la Casaţie şi la ministere.

A mai angajat pe dl Juvara Mircea, rudenia Brătenilor şi ministeriabil liberal, a mai măimit pe domnul Emil Haţieganu, ca să câştige peste apărare şi bunăvoinţa cercurilor naţionaliste. Dar dl Haţiegan trebuia să reprezinte competinţa de care toţi ceilalţi erau streini. Dl Valer Roman era împlutură spre a susţinea absurdul, care nu putea fi acoperit cu autoritatea profesorilor, avocaţi, cari au uitat, că exemplele bune stau la baza educaţiei morale naţionale. Strămoşii spuneau: „Non ollet". Dl Haţieganu deposedarea românilor din Maramureş a ajutat-o! ridicol de eftin — pentru 50.000 lei, credeam, că v'a preda lui Groedel şi intreprinderea dsale „Bradul" din poenile de sub munte, care l-a învăţat cum ştiu înşăla *cazarii* din Maramureş. La desbatere în drept l-am întrebat: „Et Tu me fili Brute!" Dl Juvara era fericit, văzând unificarea moravurilor avocaţiale atât de strălucit, puse în cauza jafului finanţei aventuriere ungare. Dl Juvara şi-a făcut datoria din plin, e drept că a vorbit numai de mizeria Maramureşului, care trebue vindecat chiar prin clientul dsale, prin Groedel şi noaja de hămisiţi din maftia cointeresată, dar a livrat intervenţia Ministerului Justiţiei cu ajutorul parlamentarilor liberali — creaţi de jandarmi şi Groedel — şi a prefectului Mihályi Gábor, cunoscutul prieten a lui Tisza Pista cu tradiţii vechi de *trădare naţională*.

Dl Iuliu Maniu, distinsul meu şef, a sărit în ajutorul dreptăţii Maramureşului şi pe principalul vinovat, l-a şi pus cu totul pe labe înainte de aşi desvolta interpelaţia atât de necesară pentru prestigiul ţării! S'a destăinuit, abia o parte din operaţiile de după culise, *cari au fost decizătoare în proces*, şi nu voiesc a preveni pe dl. Iuliu Maniu, care a atins abia în linii marcante un singur dosar din celea 4 cerute de D-sa.

Constat însă, că autoritatea României Intregite, — visul generaţiei de jertfe, — a fost pusă în serviciul Evreilor, cari câştigă **trei miliarde** *lei în lemnoase* atunci când Statul român *ca composesor* este păgubit cu cel puţin 500 milioane lei. Acest Stat este copilul nimănui, nimeni nu l'a reprezentat, iar Curtea de Apel şi Casaţia contrar ordonanţei de procedură segregaţională **No. 30/909 M. J. art. 36** au stins dreptul de apel al Statului ilegal, căci ca reclamant nu poate a se retrage din proces fără a-i numi curator ori a-l admite să pledeze pe unul dintre *mulţii avocaţi ai săi* baremi în calitate *de curatori*.

Nu aprob violenţele însă trebue să constat că Groedel şi paraziţii săi când robesc moşia voivozilor descălecători de ţară şi moşnenii lor sunt cruţaţi de opiniunea publică română, — cu puţine esceptii onorabile — iar studenţimea română este prezentată în colori negre, continu atăcată şi confundată cu indivizi criminali, şi cu huligani din plebea de mahala, nu pot fi indentificaţi cu întreaga tinerime română, chiar şi cu majoritatea ei absentă dela congresul dela Oradea-Mare. Calomniarea întregei tinerimi române acasă şi în străinătate continuă şi duşmanii neamului se pregătesc de revanşă pe tema aceasta. Dar emisarii finanţei ungare: Groedel, Max Rappaport şi urmaşii Fraţilor Milko falimentaţi din Ungaria: „Patria" (Hazai Fatermelő rt. din Budapesta Dorottya utca Nr. 8), „Fabank" etc. — vin şi cumpără o provincie să o poată robi — şi noi tăcem, iar tinerimea impasibilă priveşte lupta democraţiei naţionale şi uită a înhăţa de chică pe toţi jidoviţii, fanarioţii, ticăloşii, lichelele şi paraziţii din parlament şi ministere, cari sunt cointeresaţi cu Groedel şi Evreii, ori complicii lor.

Neamul acesta poate fi vândut, trădat şi robit pe faţă — chiar provinciile celea mai oropsite: Munţii Apuseni şi Maramurăşul! Ideile generoase le reprezintă tinerimea şi ea este post, cuvântul opiniei avântate. Liberalii din Maramureş — codiţele lui Tisza Pişta scoase din troaca ungurească — nu pot trăi fără tradarea şi jaful poporului, pe care tot ei îl aţâţă, că era mai bine sub unguri. Acestora — după o comică împăcare — s'a alăturat *M. Candrus*. Apargestrunga din Chios, care sperase a descoperi în Maramurăş Grădina Esperidelor cu merele de aur. L'am prins în flagrant la „Cuvântul, când capacita pe dl T. Enacovici" să nu apere românismul din Maramurăş. Protopopii Artur *Anderco* şi *Victor Şteţ* au fost puşi de „reclamă creştină" pentru interesele jidoveşti. Contra ultimului am cerut şi obţinut anchetă dela consistoriul din Gherla, în 27 Decemvrie 1927 a şi recunoscut vina sa cea mare faţă de credincioşii săi tradaţi şi predaţi legaţi evreilor.

Groedel şi-a mai angajat cu o rafinărie tipic galiţiană avocaţi anonimi, să-l servească pe sub mână şi prin scandal — „gesaeres" jidovesc — să abată atenţiunea opiniunei publice dela hoţia sa. La Dreptatea" în Bucureşti a trebuit să cer intervenţia dlui Maniu să pot plasa articolii informativi. La Clubul No. I. am fost prezentat, ca unul carele am pornit greşit procesul inregistrat cu 10 ani înainte de a mă fi născut. A pornit campania în presa minoritară şi cu prietinul Dr. G. Iuga am fost prezentaţi, ca *„ţapi ispăşitori"* şi principalii vinovaţi, cari am trădat poporul lui Groedel, căci *opiniunea publică locală* credea că Groedel numai prin trădare poate câştiga.

Dl *Dr. Ilie Lazar* din tabăra maramurăşană a P. N. Ţ. s'a pus pe lucru alături de Szelle Béla şi Şloimii fiţuicelor minoritare să ne înjure şi distrugă, producând diversiunile dorite în folosul lui Groedel. Şi campania nedreaptă s'a pornit cu rea credinţă, căci apărătorul moşnenilor a fost dl *Dr. Ion Lugojan*, şi se continuă şi după răspunsul dat de dl Maniu dlui Popescu Stelian! Am dat în judecată gazetele mincinoase. Dar s'a strecurat o notiţă tendenţioasă şi în „Patria" unde de 9 ani colaborez gratuit, am satisfăcut curiozitatea autorului prin un răspuns lung, însă dl îndrumător politic prefăcut în cenzor dl *Emil Haţieganu* îl opreşte să apară. Constat că avocaţii funcţionează şi după proces. Min. de Justiţie a servit pe Groedel în 24 ore iar Maramureşenilor le-a trebuit 28 de zile, să fie dreptatea lor servită şi procedura segregaţională suspendată din nou, care nici n'a fost cerută să fie admisă. S'a simulat o confundare a comasării cu segregarea de dragul lui Groedel. S'a convocat şi comisia instituită de Min. de Agricultură şi dl ministru Popescu îi şi aruncă dlui Cicio-Pop graţiozităţi, fără să ştie

a distinge între segregări şi proporţionări.

Segregările urbariale, prin cari se împroprietăresc iobagii dela latifundiarii feudali trebuesc admise dar numai după unificarea regimului de drept adânc conturbat de serii de legi sociale — silvice — şi de regulare a dreptului de proprietate, mai ales legea X. din 1913 art. 85 şi legea Ref. Agrare, pentru care scop s'a menţionat suspendarea ordonantă de guvernul ungar prin dl Cudalbu în 3 Maiu 1927.

Composesoratele nobile însă pot fi numai proporţionate şi nu segregate şi fără putinţa eşirei din comunitatea comp.

Comisiunea va avea să se pronunţe — dacă nu e un fel de „pictus masculus" pentru orbirea Românilor — asupra întregului complex de probleme juridice. Comasarea este reunirea posesiunilor împrăştiate, segregarea este împroprietărirea iobagilor în legătură cu resignarea competinţelor de păduri şi păşuni, şi fixarea cotapărţilor urbariale, iar proporţionarea la composesoratele nobile este operaţiunea statoririi proporţiunii de folosinţă a composesorilor nobili posesori faptici seculari şi exprimarea îndreptăţirii în cărţile funduare.

Procedura este mai veche ca fictivitatea proprietăţii funduale, — e normată de legea XII din 1836 şi art. 18 dreptul de a cere proporţionarea îl dă exclusiv composesorilor posesori faptici din indiviziune.

Calitatea de composesor este istorică, ca composesoratul un rest din vechiul drept feudal, nu este anexa intravilanelor nobile, cari fiind celea mai multe proprietăţi divizionare în baza legii XXV din 1896 art. H. — nu dau drept la îndreptăţirea composesorală, — este privilegiu şi împreună cu proporţionarea are caracter de drept public. Legea XII din 1836 cheia 2, 3 şi 5 (evreii s'au emancipat numai la 1867!) e consacrată de juriprudenţa practică — deciziunea 158 din 4 Dec. 1883 a Curiei ungare (Dtr. VII. 133), adeca folosinţa faptică dependentă de multul moşiei particulare intravilane şi extravilane a composesorilor nobili posesori faptici seculari e baza proporţionării folosinţei comune indivize. Legea silvică ungară XIX din 1898 capitol II. art. 25—56 prescriu organizarea composesoratelor până în 1921, când noul cod silvic întră cu legea din 18 Sept. 1920 în vigoare, cari posesiunea faptică comună o normează după principiile de mai sus. Vezi şi deciziunea contenciosului ungar No. 2086 din 1 Maiu 1906 (X. 625).

Eşirea din comunitatea composesorală trebue interzisă — dar mai întâi trebuesc conform ord. 30/1909 M. J. art 60 făcute coalele unice funduale să se poată elimina greşelile funduale şi de cadastru, fără aceasta operaţie nu se poate face nici o operaţie de aranjare a proprietăţilor, încât de facerea prealabilă a coalelor unice (betét) funduale să se condiţioneze admisibilitatea comasărilor, segregărilor şi proporţionalizărilor. E necesar să se ordoneze şi revizuirea tuturor operaţiunilor de până acuma din oficiu şi Românii păcăliţi restatorniciţi în drepturile lor — fiind procedurile în general veroase şi persecutatoare pentru Români. Aşteptăm un proect de lege românească — drept şi în general normativ — ca să scăpăm de impasul Inaltei Curţi de Casaţie în care să găsea în 2 Dec. 1927, ce voiu desvolta în numărul viitor.

Dr. VASILE FILIPCIUC
(Maramureş)

Infrăţirea Românească

„Libertate, egalitate, sunt drepturile noastre; fraternitate este datoria noastră.
A. Fuillée.

—„ Ce va fi de pământul şi neamul românesc?" Iată grava întrebare imprimată pe ziua noastră de mâine. Acestei întrebări se pot da numai două răspunsuri. Ambele răspunsuri depind de o singură condiţie. Un răspuns este... moarte,... celalalt... viaţă. Condiţiunea de care depinde unul din acestea două răspunsuri, este însuş elementul românesc în atitudinea ce o va presta faţă de împrejurările între care se află.

Dacă vom considera din toate punctele de vedere cum se prezintă elementul românesc faţă de elementul străin în internul ţării, apoi faţă de cel din afară de ţară răspunsul va urma dela sine.

Făcând o privire generală în internul ţării, peste felul cum se prezintă întreagă societatea Statului Român; considerând în special marile plăgi de demoralizare, corupţiune etc., deslănţuite în lung şi'n lat până la ultimele răspântii ale ogorului nostru strămoşesc, prin apucături, incursiuni, tactică şi strategie diabolică, de către uneltele lui Satan, parazitismului şi plevei din ţară. Considerând din afară, ochiadele de vulpi lacome ce le aruncă străinii de peste hotare, la bunurile ce le-a sădit Tatăl Ceresc în pământul nostru — şi cari încă nu sunt de tot roase de paraziţii din ţară — asteptând numai momentul prielnic să se poată arunca asupra lor şi asupra pământului nostru, care — abstrăgând dela moştenirea ce o avem cu dreptul dela Bunul D-zeu — a fost cumpărat şi răscumpărat de atâtea ori, cu atâta vlagă şi sânge românesc, şi încă totuşi hrăpăreţii nu vor să ni-l lase.

Aceasta este situaţia internă şi externă a Pământului şi Neamului Românesc.

Acum — dacă şi pe mai de parte, în noi fiii legitimi ai acestei Patrii, cari ne împodobim cu numele de Român, nepăsarea şi indiferenţa faţă de această situaţie va presta, fără ca barem acum în ceasul penultim să ne deschidem ochii în faţa iataganelor ameninţătoare deasupra capetelor noastre; dacă inimele noastre nu vor începe a simţi româneşte, şi nu se va smulge din ele rădăcina seminţelor diavoleşti, cari sunt cauzele disidenţelor, neînţelegerilor şi hărţuielilor dintre noi; dacă sufletele noastre — ce eventual au deraiat dela calea lui Cristos, molipsindu-se de slăbiciunile acestui veac pătimaş— nu le vom învesmânta în *zaua* credinţei şi dragostei creştineşti, singurul principiu şi izvor al tuturor mijloacelor dela cari aşteptăm regenerarea neamului nostru — iar din nesatisfacerea condiţiunilor de mai sus — urmează cu o necesitate oarbă fatalul răspuns: vom pieri noi şi cu toate ale noastre.

Este îngrozitoare aceasta vorbă şi noţiune ce exprimă nimicire, pierdere, perire; dar ce ne poate oare cuprinde sufletele, cugetându-ne la însaşi cruda realitate, ce îşi înfige ghiarele în viaţa neamului românesc? De aceasta ne cuprinde — şi trebue să ne cuprindă — cei mai stranii fiori pe oricare Român, în care mai licăreşte un mic germen de nobilitate, măreţie şi dragoste de neam din scumpa moştenire ce ne-au lăsat-o părinţii.

Noi, care astăzi binecuvântăm până şi glia pământească ce închide în sine rămăşiţele strămoşilor, şi căutăm tonul cel mai plăcut ca să dăm expresie sentimentelor de admiraţie ce le purtăm, pentru eroismul lor nobil şi românesc, oare noi să fim atât de nemernici, laşi

şi inconştienţi ca să dezertăm dela această datorie ce ne leagă cultul de filiaţiune ce trebue să-l respectăm? Oare în piepturile noastre să nu mai purtăm o inimă? Dacă purtăm, oricum să fie aceea, oare nu trebue să plesnească de durere numai cugetându-ne, că părăsând noi postul de veghe, la care au veghiat părinţii noştri, nepoţii noştri nu numai că nu ne vor binecuvânta memoria, dar până la ultima relicvă ce a vom lăsa, va fi pentru ei un motiv de blestem împotriva noastră. Peste mormintele noastre, ai noştri nepoţi în loc să ne sădească flori sau să ne aducă elogii, vor încleşta pumnii şi cu ochii, înecaţi în lacrimi privind spre ceruri ne vor blestema, şi cu inimile înfrânte de durere într'un hohot de plâns sfâşiitor vor striga cerurilor osândirea noastră, pentru mizeria în care i-am aruncat nemernicii de noi. Considerând însă şi pe Români numai ca oameni, de o asemenea purtare infra dobitocească, de-aţi ucide propriii tăi fii, nici că-ţi poate veni a crede.

Pus în faţa tragicei perspective ce ne aşteaptă — pe care însă un Român nici-o doreşte şi nici-o sperează — parcă văd desprinzându-se de pe sufletele Românilor protestul contra morţii, şi se aude peste întinsul ţării acelaş glas: „Nu vrem şi nici că lăsăm pierderea şi ruina Românismului, care a fost şi trebue să fie totdeauna cel mai viguros dintre neamuri, format fiind din combinarea elementelor celor mai aptitudinale de a opune rezistenţă tuturor intempestaţiilor de mongolism, slavonism, semitism etc., ce bat peste noi."

Aşa dar, Românilor le trebue viaţă; vreau răspunsul al doilea. Deci ce-i de făcut? Un singur lucru: să ne schimbăm atitudinea.

Dacă vom privi printr'o prismă psichologică, ce intenţionează astăzi naţiunile prin aşa zisa „Liga Naţiunilor", dacă nu altceva decât frica de moarte. Deci, dacă Liga Naţiunilor nu este altceva decât spaima ce împinge naţiunile la o înţelegere, la o armonie, la o înfrăţire generală, pentru ca toate să-şi poată menţinea existenţa, să fie oare pentru „Naţiunea Românească" vr'o altă soluţie — pentru ca şi ea să-şi poată menţinea existenţa — decât „Liga Naţiunilor" sau armonia, înţelegerea dintre noi, adică Infrăţirea Românească? Nu se poate afla vr'o altă soluţie, nici că este vr'un alt remediu pentru a sana starea morbidă dela noi, decât ceea ce ne învaţă prin consensul unanim o lume întreagă şi după experienţe milenare: că problema existenţei unui neam nu se rezolvă decât prin înfrăţire. Vrând deci existenţa şi viaţa Neamului Românesc, atunci să închegăm peste întinsul Ţării Româneşti „Infrăţirea Românească."

Iată deci primul şi cel mai mare act din atitudinea ce ni se impune ca un categoric imperativ dacă vrem viaţă: „Infrăţirea Românească". Infrăţirea Românească este singurul liman pe care ne putem salva viaţa, atât de periclitată pe marea furtunoasei vieţi, ce ridică puternice talazuri de vicii şi patimi, ca să ne piardă. Credem foarte mult, că toţi cari purtăm meritat numele de Român (excepţiile ne place a crede — precum şi dorim — că sunt puţine şi se vor înpuţina din zi în zi, până când cu timpul şi cu ajutorul lui D-zeu vom ajunge ca în Ţara Românească să fie toţi Români) vom înţelege şi vom consimţi căldurosului apel de Infrăţirea Românească. Infrăţirea Românească nu numai că este o virtute atât de nobilă şi frumoasă, dar este şi o datorie sfântă ce ne obligă în conştiinţă pe toţi cari ne susţinem viaţa din sucul Pământului Românesc. Nu ne îndoim de nici-o inimă românească, ori cât de refractară să fie, dacă va reflecta asupra menirii sale în Statul Român şi asupra datorinţelor de convieţuire cu compatrioţii săi — să nu răspundă pentru Infrăţirea Românească.

La ajungerea acestei frumoase şi nobile ţinte ce ne-o am prefipt, trebue să ne însuşim mijloacele eficiente, graţie cărora marea operă de Infrăţire Românească să se realizeze şi să aducă rodul necesar. Experienţa ne arată, că nici când nu s'a făcut ceva bun, mai ales şi durabil, decât prin ideal moral. Deaceea, acesta va fi şi pasul nostru spre Infrăţire. Pentru marele act de Infrăţire Românească, unire şi bună înţelegere între toţi fraţii din aceaş viţă a aceluiaş neam, trebue să premeargă o purificare morală, în care inimile noastre dure, mânjite de vicii şi patimi, să se curăţească. Dacă vom întrona în sufletele noastre pe Cristos şi vom propovădui şi manifesta dragoste creştinească între noi, câştigăm biruinţa. In propovăduirea dragostei creştineşti să nu fim mici de suflete, reducând sublima şi sfânta noastră datorie de propovăduire a împărăţiei lui Cristos, la bârfirea unora contra altora. Să încetăm odată, şi nu atâta vorbă... că ortodox... că unit sau catolic, şi hărţuieli între noi pe timp ce bande de bolşevici sub diferite măşti de propovăduitori ai Cuvântului lui Cristos, puşi la cale de către Jidovime, societăţi moscovite etc., cari sub aceasta haină sfântă, care de obicei e cea mai cu efect, să submineze existenţa Statului şi Neamului nostru. Să nu fim atât de încăpăţinaţi şi a ne bate pieptul cu o falâ farizeică făcând atât de mare gălăgie pe chestiunile: că noi suntem ortodoxi sau drept credincioşi, că suntem uniţi sau catolici, că a noastră-i biserica dominantă... Ce dominează biserica noastră? Intre Nistru şi Tisa?... Da. Dar Biserica Domnului Cristos merită să domineze mai mult: dela un pol al pământului la celelalt. Că suntem catolici, adică a noastră credinţă este întinsă ca o reţea peste întreg globul de pământ; atunci pe cât de mare ne este catolicitatea, pe atât de mare să ne fie şi dragostea creştinească cu care să răspundem tuturor, ca din aceasta să se vadă cât suntem de catolici. Că noi suntem ortodoxi?... bine. Toţi ar trebui să fim ortodoxi în sensul etimologic al cuvântului, care înseamnă drept măritori sau dreptcredincioşi. Dar, oare noi cei ce ne însuşim numele de ortodoxi sau dreptcredincioşi să fim mai ortodoxi sau mai dreptcredincioşi decât cei ce se numesc uniţi sau catolici? Aceasta nu o putem afirma. Totuşi, dacă suntem împinşi de un zel sfânt, şi o dorinţă fierbinte de a urma adevăratei învăţături a D-lui Cristos (lucrul cel mai bun ce poate exista), atunci să nu ne luăm după ditirambii ce strigă pe la răspântii, proslăvind tot ce le convine şi ponegrind tot ce nu aderează principiilor lor, de cele mai multeori preconcepute şi necontrolate de vr'o raţiune sănătoasă; ci în acestea cazuri zic, să scrutăm cu ochiul clar trecutul istoric şi ne va arăta dreapta credinţă, precum şi sfintele-i roade; iar pentru prezent n'avem decât să ne deschidem ochii şi e uşor de aflat.

Asemenea noi cei uniţi sau catolici, să nu privim (cum adesea s'a obişnuit) cu dispreţ asupra ortodoxismului şi a face abuz la adresa lui de expresii jignitoare, prin cari întărîtarea şi ura între noi creşte cu atât mai mult, şi acest procedeu nu este nici decum un mijloc creştinesc pentru a ne duce la scopul sfânt şi creştinesc: înţelegerea tuturor cu privire la cele sfinte. Procedeul creştinesc este de a ne ră-

spunde totdeauna unii altora cu dragoste creştinească. După cum însuşi S. Părinte dela Roma, într'o enciclică din anul trecut zicea: „că precum stânca conţine aur, asemenea şi în sfărmăturile din ea se poate afla aur," deci şi noi să nu vedem unii asupra altora numai pete.

Concurenţă trebue să facem — nu însă de ponegriri ci să ne ridicăm care de putere cât mai la culmea datoriei, prin activitate demnă, prin virtute. Să nu ţesem între noi ură şi intrigi, lucru ce numai creştinesc nu poate să fie, şi care nici decum şi nici când n'o să ne ducă la Infrăţirea Românească. Această problemă religioasă, timpul o va lămuri. Până atunci să ne nizuim numai fiecare a trăi cât mai în conformitate cu învăţătura D-lui Cristos. Dacă într'adevăr vom fi creştini după Inima D-lui Cristos, micile considerente omeneşti vor dispărea, pojghiţa ce acoperă Marele Adevăr se va topi, va dispărea şi vom putea să vedem fiecare Adevărata Biserică a D-lui Cristos, — care de fapt numai una poate să fie — şi pe care fiecare o vom îmbrăţişa şi vom întra în ea, unii mai curând, iar alţii mai târziu, fără propaganda sterilă a ponegririlor. Vom forma astfel, toţi cei ce ne numim creştini o unitate în credinţă şi în regim, satisfăcând dorinţei ferbinte a Mântuitorului care a accentuat atât de mult: ca să fim toţi Una, precum El şi cu Tatăl Una este. Până atunci când milostivitorul nostru Cristos ne va înmuia inimile noastre colţuroase, în harul său, netezând, curăţind şi spălând de pe ele adaosurile slăbiciunei omeneşti şi petele cari nu ne permit ca să-l putem cunoaşte pe D-l Cristos întru toate — până atunci zic — să ne numim şi să ne considerăm cu toţi, fraţi în Cristos.

Infrăţirea Românească deci să se înjghebeze peste toate maleagurile acestei ţări. Toţi să ne dăm sărutarea de frate şi să fim în acelaş timp fii buni şi ascultători ai aceluiaş Tată Ceresc, şi să nu se afle între noi nici un fiu neascultător de Tatăl, căci care nu este cu El împotriva Sa este, şi o asemenea neblesnicie nu credem că se va afla printre rândurile conştienţilor Fraţi Români Creştini.

Profeticele versuri ale poetului dacă s'au referit la vr'un timp, apoi pentru timpul zilelor noastre cu siguranţă se referă: „Români din patru unghiuri! *Acum ori nici-odată,* Uniţi-vă în cuget, uniţi-vă'n simţiri." Deci să ne dăm seama şi să înţelegem glasul salvării noastre. Poate că astăzi ne sună pentru ultima dată mobilizarea: deci, ca mâine să nu fie prea târziu, astăzi să ne strângem rândurile noastre de oşteni ai Românismului; şi senini, plini de vigoare şi viaţă să păşim eroic, îndrăsneţ şi cu încredere peste capetele veninoaselor năpârci ce tentează a ne sufoca viaţa noastră. Să nu şovăim în luptă, ci să urmăm statornici pe supremul nostru comandant, învingătorul lumii, pe Isus Cristos. Noi încă să ne armăm cum zice Apostolul neamurilor, „în *zaua* credinţii şi dragostei creştineşti şi în coiful speranţei."

Colaborând cu D-zeu, în luptă cu valurile furtunoase ce le ridică puterea Intunerecului asupra noastră, să n'avem teamă; căci „dacă D-zeu este cu noi, împotriva noastră cine se poate pune?

V. CHINDRIŞ, Gherla.

Un glas din tânăra generaţie

La datorie!

In starea de astăzi în care poporul nostru se află, e vrednic numai de-o curată compătimire.

Sbuciumul ce frământă minţile şi inimile româneşti, nu se va potoli decât atunci când aspiraţiunile şi dorinţele actualelor şi viitoarelor generaţii vor fi satisfăcute aşa cum un suflet curat, animat de-o vie dorinţă spre un bine general şi progres naţional o va voi prin cuvântul masselor.

In faţa atâtor mârşăvii şi meschine'nscenări politice, sufletul oricărui bun patriot se va revolta şi va protesta din toate puterile.

Când vezi că partidele politice de azi n'au alt scop decât ajungerea la vistieria ţării şi la bunul traiu al partizanilor — că nimic nu se mai face pentru poporul în al cărui serviciu e dator a se pune fiecare individ ce-l constitue şi mai ales acei grupaţi în partide politice cari trebue să aibă de scop progresul şi binele ţării — că în faţa lor nu mai e decât interesul şi când visele lor nu sunt ţesute decât din cekuri şi bancnote, că viaţa lor nu-i decât un meschin gheşeft şi-o servitute parveniţilor streini, tot sufletul, toată furia mi se deslănţuie, aşi vrea să-i sugrum, să-i trimit în lumea lui Hades pe mâna lui Ahile!...

Ei se lefăiesc în bunurile furate...

Dar poporul? Ce face poporul?

Poporul se sbate în ghiarele mizeriei, poporul aşteaptă la uşile închise ale „celor mari" bucata de pâine şi glia ce i se cuvine!

In ţara aceasta nu mai domină decât puterea bancară a streinului parazitar şi pirateria celor necinstiţi şi 'nstreinaţi cărora nu li se mai permite a purta numele de Român!

Primejdia ce se apropie cu paşi gigantici nu poate fi înlăturată decât de tinerimea românească conştientă de datoria sa, nu mai poate fi înlăturată decât de vigoarea unei tinerimi sănătoase sufleteşte şi solid organizată pentru lupta ce s'apropie.

Ţara suspină; pământul udat de sângele eroilor şi 'ngrăşat de moaştele martirilor nu mai poate suferi încălcarea şi jaful ce se fac; *el, pământul, ne strigă, nouă, adevăraţilor Români, că nu-i al streinilor, că nu vrea să fie al lor, că aşteaptă cu nerăbdare să fie încredinţat celor ce-au insângerat şi au luptat pentru dânsul!...*

Dar cei puternici se prefac că nu aud strigătul gloatelor, ei resping cerinţele şi nevoile lor, a celor ce-au luptat pentru desrobirea şi unirea fraţilor sub scutul unei mame purtătoare de griji!

Ce vor face generaţiile viitoare, cari venind să conducă destinele sărmanei ţări o vor găsi ruină, pradă celor streini cu totul de aspiraţiunile acestui Neam şi sacrei lui meniri!?

Vor blestema pe acei ce-au condus acest Stat, vor urgisi urmaşii acelor netrebnici!

In numele studenţimii şi a întregului popor, cerem să se înceteze cu meschinăriile politice şi cu jafurile urmaşilor lui Iuda!

Cerem lumină, morală, cult şi educaţie naţională! Suntem cetăţenii liberi ai acestei ţări, nu mai suntem sclavii celor streini, vrem dar să nu fim din nou subjugaţi şi nu putem suferi ca naţionalităţile eterogene să meargă să se plângă Societăţii Naţiunilor pentru nedreptăţi închipuite!

Ce ştiţi voi, cei ce trăiţi numai în mişelii că ce sufere poporul, voi cei ce vă lefăiţi în bunurile furate acestui popor!?

Ce vă pasă vouă că mâine Ro-

mânia de azi va fi un paşalâc jidovesc!?

Ne pasă însă nouă, tinerimii, de clipa când va trebui să luăm frânele acestei ţări şi s'o conducem pe căile gloriei şi măririi!

O vie dovadă o dă studenţimea de azi arătând că n'a uitat poporul din care a venit, şi caută binele lui şi fericirea prin înlăturarea paraziţilor streini ce sug viaţa şi produsul muncii unui popor cinstit şi harnic.

Şi va veni timpul când noi, chemaţi de nevoile poporului, vom reînvia vechile legiuni romane şi vom şti să pedepsim pe acei ce nu-şi îndeplinesc munca şi misiunea de slujitori ai neamului şi Statului!

La datorie!...

Băiat în clasa VI gimnazială din această parte a ţării, sărăcită de jidani şi politiciani.

Unirea face puterea

Imediat după Unirea înfăptuită, s'a ţinut la Suceava o mare adunare, cu delegaţi din toată Bucovina, fiind prezidată de preşedintele judeţului Suceava de fostul deputat al L. A. N. C., dl *Gheorghe Cârlan*, care a inaugurat întrunirea trimiţând iubitului nostru Preşedinte următoarea telegramă:

A. C. Cuza
Iaşi

Românii bucovineni şi delegaţii Ligii din ţară, adunaţi în mare întrunire la Suceava, salută cu entuziasm Unirea L. A. N. C. şi aduc tributul lor de recunoştinţă neînfricatului luptător antisemit A. C. Cuza.

Cârlan
Preşedintele jud. Suceava.

Publicăm mai jos o scurtă dare de seamă, redactată de Ştefan Peneş:

Suceava, 20 Maiu 1928. — Dl Gh. Cârlan deschide adunarea salutând pe toţi delegaţii prezenţi. Anunţă Unirea.

1. Şt. Peneş salută adunarea în numele dlui Cătuneanu; îndeamnă pe Români la unire.

2. Tr. Brăileanu prof. univ. Cernăuţi, vorbeşte de evenimentele trecute, de rolul partidelor politice ca unelte a jidovimii — pildă Banca din Cernăuţi a lui Anhauch unde au participat toate notabilităţile în frunte cu Mitropolitul.

Cere unirea tuturor pentru binele Românilor şi al creştinilor.

Conducătorii liberali din Bucovina sunt toţi fii de gospodari şi ei au dat naţia românească pe mâna Jidanilor în frunte cu Anhauch care a acaparat toată bogăţia Bucovinei, păduri, bănci, comerţ industrie, presă. In Rădăuţi s'a confiscat o carte în care Sadoveanu scria că Jidanii exploatează poporul.

Indeamnă pe toţi la unire.

3. I. Huţanu prof. liceu Cernăuţi, salută adunarea în numele Cernăuţenilor — care se bucură de unire.

4. A. Turtureanu — Rădăuţi, stărue pentru unire.

5. A. Morarescu locotenent ad., preşed. sec. Storojineţ — îndeamnă pe toţi la unire.

6. Ind. Grig. Berciu din Vama jud. Câmpu-Lung, aduce salutul muntenilor, şi asigură că muntenii vor sta alături de conducătorii Ligii — luptând pentru H. R. N.

7. Dr. H. Vasiliu medic preşed. L. A. N. C. judeţul Botoşani aduce salutul vecinilor de peste râul Suceava. Şi legându-ne de orice ambiţie să luptăm pentru biruinţa intereselor româneşti.

8. Tcaciuc preşed. stud. univ. dela Univ. Cernăuţi, explică rolul studenţimii în mişcarea L. A. N. C., că studenţimea care are martirii ei, voeşte să trăiască în ţară liberă de Jidani, sau va muri pentru ajungerea acestui ideal — s'a format o organizaţie a tineretului L. A. N. C. şi asigură adunarea de concursul studenţilor.

9. Nic. Popa prof. la Cluj, salută pe bucovineni; spune că admiră Bucovina, admiră portul, admiră poporul, dar e întristat de preamarele număr de Jidani ce-i vede în această regiune. Face o comparaţie între religia creştină şi legea jidovească — Iubirea deaproapelui — faţă de spusa Talmudului că jidovimea e poporul ales care a acaparat totul, iar celorlalţi oameni nu le mai rămâne nimic. Au pătruns în învăţământ, iar prin presă ne atacă Biserica, atacă armata, atacă neamul nostru atunci când ei ţin la neamul lor, respectă Biserica lor, şi sunt uniţi ca fierul şi nu se asimilează. De mii de ani au rămas aceiaşi ce sunt: Jidani.

Esplică sectele religioase care sunt subvenţionate cu bani şi cărţi de jidovi, ca să dărâme Biserica. Chiamă la luptă pe toţi Românii, pentru eliberarea ţării de legea jidovească.

10. V. Oşpotă gospodar din Poeni îndeamnă strângerea rândurilor sub prezid. lui A. C. Cuza. Arată cum a fost exploatat de un deputat naţional-ţărănist.

Ne strică credinţa Jidanul Herbert Zore care a făcut un calendar pe 1928 în care Inălţarea Domnului e pusă Luni în 21 Mai. Cere ca voturile să se dea pentru Ligă.

11. Stud. Pătraşcu din Suceava, vorbeşte că buturuga mică răstoarnă carul mare, şi liga să fie buturuga mică care va lovi ca trăsnetul în jidovime dar cu deosebire în jidoviţi — arătând că armata a apărat pe adv. jidani care acuzau pe prof. Huţan dela Cernăuţi — pentrucă ar fi persecutat pe elevii jidani.

12. Gh. Cârlan esplică actul ruşinos al adv. Polonic Nicolae care alături de adv. jidani acuza pe bravul luptător I. Huţan, prof. lic. din Cernăuţi, apoi citeşte o telegramă de omagiu adresată preşed. A. C. Cuza Iaşi „Românii bucovineni şi delegaţii ligii din ţară, adunaţi în mare adunare la Suceava, salută cu entuziasm Unirea Lanc. şi aduc tributul lor de recunoştinţă neînfricatului luptător antisemit A. C. Cuza şi dlui Cârlan, preşedinte al adunării prezente.

12. Nichifor Robut licenţ. al acad. de Comerţ din Rădăuţi salută unirea şi esplică uneltirile jidoveşti în mişcările studenţeşti — să respingă uneltirile duşmane — pe care le ilustrează cu exemple şi întâmplări din viaţa sa din alegeri.

13. I. Zelea-Codreanu, ce să spună nou? doar toată lumea, nu numai cei prezenţi, dar şi toţi jidanii ştiu ce voeşte — că programul ligii trebue împlinit, că tot pământul trebue să fie al Românilor şi numai al lor, că nu putem îngădui ca oraşele noastre să fie cuiburi a duşmanilor noştri, iar la hotarele ţării să fâlfăe drapelul tricolor cu semnul svasticei.

Noutăţi dela ultima adunare. Alegerea deputaţilor şi senatorilor jidovi, care se lăfăesc în Parlamentul românesc şi cer dreptul ca să ne mâne cu biciul dela spate ca pe vite, şi nici un Român nu s'a găsit să le răspundă că România este a noastră, a Românilor şi numai a noastră.

Prima bătălie a sfântului răsboiu ce purtăm a fost câştigată, căci s'au ales 10 deputaţi.

A doua bătălie a fost perdută, în urma desbinării, din care vom trage o învăţătură, ea fiind şi o dojană pentru poporul românesc.

Luptele lui Ştefan cel Mare la Podul Inalt şi a doua luptă cu Turcii dela Valea Albă, unde Turcii aduceau 150.000 de ostaşi faţă de 10.000 ale lui Ştefan, care a câştigat o glorie dar a perdut bătălia.

Perderea luptei ligii se poate asemăna cu bătălia dela Valea-Albă. *Dojana*. Era scris pe steagurile lui Ștefan. Să biruiască *„direapta vitejie“*. Unii din ostașii ligii după perderea luptei, au descurajat. Ștefan n'a descurajat, ci și-a adunat armata risipită și a sfărâmat armata Turcilor.

Direapta vitejie, este atunci când totul fiind perdut, când totul descurajat și lipsit de credință, se ridică un soldat și spune: „Aici sunt eu și nu mă dau“.

Să nu se bucure jidanii că Liga a dispărut, ci să caute să părăsească țara până mai e timp.

Lupta partidului național-țărăniștilor cu foarte mulți jidani, care luptă pentru răsturnarea dela guvern a liberalilor, un partid cu mulți jidani este pentru noi ca și când neamul și-ar desbrăca un cojoc cu parazităţi pentru a îmbrăca unul cu și mai mulți fanarioți.

Ce au căutat jidanii la Alba-Iulia?

Constatarea față de conducătorii național-țărăniști este următoarea: Arătându-se luni de-arândul extrem de curagioși, național-țărăniștii la Alba-Iulia s'au dovedit aceea ce sunt. Poporul nu mai poate urma astfel de comandanți.

S'a luat jurământul cu însuflețire, sala întreagă ridicându-se ca unul.

Gh. Cârlan mulțumește adunării pentru prezență și îndeamnă pe cei prezenți să meargă la vetre în liniște.

Mare însuflețire s'a văzut și legământ de luptă s'a făcut la Suceava.

Păreri despre Jidani

Reproducem mai jos următoarele păreri despre Jidani a trei oameni, cari au umplut secolul al XIX cu faima numelui lor: *Napoleon, Bismark, Moltke*. Citiți, vă luminați și mai ales vă înbărbătați, mărunți politicieni ai României întregite:

„Națiunea jidovească este predispusă încă din timpul lui Moise spre șarlatanie și înșelăciune. La creștini nu găsim nimic similar; printre ei sunt priviți cămătarii ca ceva excepțional și au o faimă rea . . . Jidanii trebuie priviți ca națiune nu ca sectă. Este o națiune în națiune . . .

Napoleon în ședința din 7 Maiu 1806.

Pelet (de la Lozère) „Opinions sur divers sujets de politique et d'administration“. Paris 1833 pag 213.

„Jidanii au aprovizionat armatele mele în Polonia; voiam să le asigur o existență politică, voiam să-i fac o națiune și cetățeni ai statului; nu sunt buni însă decât pentru negoțul de sdrențe“

Napoleon Mémoires de Hélène (H. Naudh, Die Juden und der deutsche Staat.) 1883 Leipzig Ediția I pag 133.

„In toate timpurile Jidanii au ținut jurământul unui creștin ca ceva fără responsabilitate pentru ei. Din cearta vr'unuia dintr'ai lor cu un creștin făceau totdeauna un prilej de profit pentru națiunea lor. Dacă era vorba de urmărirea unor scopuri comune atunci se anunța o zi comună de post și cu pedeapsa unuia din cele trei blesteme trebuia să plătească fiecare suma echivalentă unei consumații zilnice. Astfel au ajutat unele orașe sau provincii pe altele foarte îndepărtate cu sume însemnate. Chiar și astăzi mai are încă fiecare oraș judecătorul lui, fiecare provincie un rabi și toți stau sub conducerea unei căpetenii care locuiește în Asia și care e obligat prin lege să rătăcească încoace și încolo și pe care îl numesc „principele sclaviei“. Păstrând astfel propriul lor regim, propria lor limbă și ascultând de legile lor știu să ocolească, sau să împiedece exercitarea legilor țării și strângându-și rândurile resping cu îndârjire toate încercările națiunei de a-i contopi și aceasta din cauze religioase, dar mai ales din egoism.

De un recensământ caută Jidanii să se ferească în toate felurile“.

Hellmuth von Moltke „Darstellung der inneren Verhältnisse in in Polen pag. 39—43 Berlin 1832.

„Dacă se spune că Jidanii s'ar putea schimba atunci trebuie să repet că n'avem de lucru nici cu Macabei din antichitate și nici cu Jidanii viitorului ci cu cei din prezent.

Vreau să dau un exemplu pe care se bazează întreaga istorie a relațiunilor dintre Jidani și creștini. Cunosc un ținut la țară, în care Jidanii sunt foarte mulți, unde sunt țărani ce nu pot să numească a lor nimic din ceeace este pe pământul lor; începând dela pat până la vătrar, aparține tot mobiliarul Jidanului; vitele din grajd aparțin Jidanului și țăranul plătește pentru fiecare din acestea o chirie zilnică; grâul de pe câmp și din șură aparține Jidanului și Jidanul vinde țăranului grăunțele de pâine și de sământă cu litra. De o asemenea cămătărie creștină, n'am auzit vorbindu-se în întreaga mea carieră“.

Otto von Bismarck în adunarea națională din 1847.

Traduse de CAIUS JIGA, stud. în litere.

Reprezentantul „Asoc. Româno-Americane“ Dl Nicolae Bohar își ia rămas bun dela noi.

In No. 11 din 1 Aprilie am comunicat cititorilor noștri, că Dl. Nic. Bohar v. președ. *Asociațiunii Româno-americane*“, a venit în România pentru ca să se convingă — din vedere — despre stările sociale, politice și economice din țară, în legătură cu calomniile, atacurile și veninul cu care se improașcă Poporul Românesc, de către presa mondială pusă în serviciul finanței și coholului jidovesc.

Domnia Sa în decursul celor câte-va luni petrecute în România, a avut ocazie să vadă aproape întreaga țară, începând cu Maramureșul, Bucovina, Moldova și Basarabia toate năpădite și secătuite de neamul lui Iuda, a văzut Bucureștiul cu tot ce are el bun și rău. A văzut umblând în societatea Dlor prof. Marin Stefănescu, și gen. Găvănescu, tot ce ar fi putut vedea frumos, înălțător și impunător ca sentiment patriotic și iubire de neam. Poporul român, este mult prea cuminte și răbdător față de aceste lipitori nesătule — dovadă grăitoare despre răbdarea Românului, este însuși numărul neștitut de mare al populației jidovești din România. A văzut cât de orbiți de patimi — în urma intrigilor jidovești — sunt politicianii noștri, încât lovind în adversarul politic lovesc de multeori în interesele poporului și al țării.

A văzut cât de binecuvântată de Dumnezeu este România — având toate bogățiile naturale în măsură mai mare decât America — și cât de săracă este ea în oameni cinstiți și de caracter.

A văzut de aici dela noi, cum frații săi din America, au început să se amestece în certurile noastre politice sprijinindu-le cu bani și încurajându-le cu telegrame și scrisori.

A văzut cu un cuvânt, că tot ce se scrie rău la adresa noastră, de către marile ziare americane engleze și franceze, sunt neadevăruri izbitoare, formulate intradins de co-